

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา ที่มีต่อความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการสอนอ่านโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนาและนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีปกติ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ได้โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ซึ่งมีนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมด 7 ห้องเรียน ผู้วิจัยเลือกนักเรียนห้องที่มีคะแนนสอบกลางภาคเรียนที่ 2 วิชาภาษาไทย (ท 306) ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ใกล้เคียงกัน ได้นักเรียนห้อง ม.3/536 และ ม.3/546 จำนวนห้องละ 40 คน รวมเป็นตัวอย่างประชากรทั้งหมด 80 คน จากนั้น ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำคะแนนมาหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากนั้นนำคะแนนมาทดสอบค่าที (t-test) พบว่าคะแนนความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงจับสลากนักเรียนห้องม.3/546 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนอ่านบันทึกคดีภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา และนักเรียนห้องม.3/536 เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนอ่านบันทึกคดีภาษาไทยแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) และแบบทดสอบหลังเรียน (Post - test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบคู่ขนานกัน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก ฉบับละ 60 ข้อ ใช้เวลาสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในแต่ละฉบับประกอบด้วยบทอ่านประเภทบันทึกคดี ได้แก่ เรื่องสั้น นิทาน ตำนาน และบทละคร โดยข้อคำถามครอบคลุมความสามารถในการอ่านบันทึกคดี

3 ระดับคือ การอ่านจับใจความ การอ่านตีความ และการอ่านวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งได้กำหนดจำนวนข้อของแบบทดสอบในการวัดทักษะทั้ง 3 ระดับ คือ วัดทักษะการอ่านจับใจความ จำนวน 20 ข้อ วัดทักษะการอ่านตีความ จำนวน 20 ข้อ และวัดทักษะการวิพากษ์วิจารณ์ จำนวน 20 ข้อ โดยการวัดแต่ละทักษะคิดเป็นร้อยละ 33.33 ผู้วิจัยนำแบบสอบทั้งสองฉบับ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องของการใช้ภาษาของข้อคำถาม แล้วปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา ก่อนนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นปรับปรุงแก้ไขและนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร ได้ค่าความเที่ยงของฉบับที่ 1 เท่ากับ .86 และฉบับที่ 2 เท่ากับ .87 โดยมีค่าความยากง่ายระหว่าง .26 - .80 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .22 - .80 และเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอน 2 ชุด ซึ่งมีจำนวนรวมกัน 16 แผน ประกอบด้วยแผนการสอนที่ใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา จำนวน 8 แผน และแผนการสอนที่ใช้วิธีการสอนอ่านแบบปกติ จำนวน 8 แผน แต่ละแผนใช้เวลาสอนแผนละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที ผู้วิจัยนำแผนการสอนทั้ง 2 ชุดให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมแล้วปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้น นำแผนการสอนไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำไปใช้กับตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเองทั้ง 2 กลุ่ม โดยได้ปฐมนิเทศนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ วิธีการ และขั้นตอนต่าง ๆ ในการทดลอง จากนั้นดำเนินการสอนตามขั้นตอนที่เขียนไว้ในแผนการสอน จนครบทั้ง 8 แผน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ เมื่อดำเนินการสอนครบตามที่กำหนดแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านบันทึกตีภาษาไทยไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม จากนั้นนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคน มาหาค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วคำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤตด้วยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านบันทึกตีภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนาของนักเรียนกลุ่มทดลอง คำนวณค่าร้อยละและค่าร้อยละที่เพิ่มขึ้นของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านบันทึกตีภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนาของ

กลุ่มทดลอง แล้วเปรียบเทียบตามเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้น คำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนทดสอบหลังการทดลองสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วคำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤตด้วยการทดสอบค่าที่ (t - test) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยของทั้งสองกลุ่ม

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา มีความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยสูงกว่าก่อนทดลองสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสอนสูงกว่าก่อนการทดลองสอนร้อยละ 15.63

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา มีความสามารถในการอ่านบันทึกคดีสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยนี้พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านบันทึกคดีภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา มีความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทย สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับผลการทดลองใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนาของ ยานา เอชเชอวารเรีย (Jana Echevarria, 1995:1) ที่พบว่า รูปแบบการสอนแบบสนทนาช่วยเพิ่มความสามารถในการเรียนภาษาของนักเรียนให้สูงขึ้น สาเหตุที่นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นนั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนได้รับการฝึกฝนทักษะการอ่านอย่างสม่ำเสมอเป็นระยะเวลาต่อเนื่องกัน และที่สำคัญได้เรียนรู้วิธีการอ่านที่ถูกต้องอย่างมีขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับที่ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537 : 22) ได้กล่าวไว้ว่า “นักเรียนจะพัฒนาความสามารถในการอ่านของตนหากได้รับการฝึกฝน และรู้จักวิธีอ่านที่ถูกต้อง” ประกอบกับในแต่ละขั้นตอนนั้นครูกระตุ้นและเน้นให้นักเรียนได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ เป็นระบบ และต่อเนื่องต่อสิ่งที่อ่าน ส่งผลให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่าน สอดคล้องกับแนวคิดของไบรอัน ทอมลินสัน (Brian Tomlinson , 1980 : 145) ที่ว่า “องค์ประกอบที่มีผล

ต่อความสามารถในการอ่าน คือ การได้รับการฝึกฝนการอ่านที่ถูกต้อง การให้เวลาในการอ่าน การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างอิสระต่อสิ่งที่อ่าน” และจากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน บันเทิงคดีภาษาไทยสูงกว่าก่อนทดลองสอน คิดเป็นร้อยละเฉลี่ย 15.63 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับแนวความคิดของมาร์กาเร็ต ริเชค (Margaret Richek , 1983 : 184) ที่ว่า “การให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่เหมาะสมกับวัย ระดับความสามารถ ความสนใจของนักเรียน และได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีการที่เหมาะสม จะส่งผลให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นได้ประมาณ ร้อยละ 15” และเมื่อจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านบันเทิงคดีภาษาไทย เป็นทักษะในการอ่านระดับต่าง ๆ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านบันเทิงคดีภาษาไทยในด้านทักษะการอ่านจับใจความ สูงกว่าก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ 14.00 ด้านทักษะการอ่านตีความ สูงกว่าก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ 3.90 และด้านทักษะการอ่านวิพากษ์วิจารณ์ สูงกว่าก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ 26.25 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการอ่านบันเทิงคดีของนักเรียนเพิ่มขึ้นทุกทักษะ โดยทักษะการอ่านวิพากษ์วิจารณ์ เพิ่มสูงกว่าทักษะการอ่านในระดับอื่นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เนื่องจาก ชั้นการสอนของรูปแบบการสอนแบบสนทนา เน้นการอภิปราย การโต้ตอบ และการแสดงความคิดเห็น ครูจึงต้องเป็นผู้ชี้แนะและกระตุ้นการคิดของนักเรียนอยู่ตลอดเวลา ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งชั้นการสอนดังกล่าวขัดแย้งกับอุปนิสัยของเด็กไทยที่ไม่ชอบการโต้ตอบกับครูหรือเพื่อนในเวลาเรียน เมื่อถูกครูกระตุ้นนักเรียนจึงต้องแสดงความคิดเห็นของตน ทำให้ได้พัฒนาความสามารถในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ดังคำกล่าวของ แมรี อัดัมส์ (Mary Adam , 1975: 59) ที่ว่า “การที่ครูใช้คำถามที่กระตุ้นความคิดของนักเรียนจะช่วยพัฒนาความคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ของนักเรียนได้” และสอดคล้องกับแนวคิดของ สมพร มั่นตะสูตร (2538 : 125) ที่ว่า “การที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้วิจารณ์เหตุการณ์หรือลักษณะนิสัยของตัวละครจากวรรณคดีที่อ่าน จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการวิพากษ์วิจารณ์ให้สูงขึ้น” ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ ทักษะการอ่านวิพากษ์วิจารณ์ของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้นกว่าทักษะการอ่านระดับอื่น ๆ นอกจากนี้ จากการสอนอ่านบันเทิงคดีภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา เป็นเวลา 8 สัปดาห์นั้น ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่านักเรียนชอบบันเทิงคดีประเภทเรื่องสั้น ดังจะเห็นได้จากนักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะตอบโต้กับครูในการเรียนการสอน ร่วมแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ เกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านมากกว่าบันเทิงคดีประเภทตำนาน ที่นักเรียนให้ความสนใจน้อย ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของบันเทิงคดี ที่มีความ

แตกต่างกัน เช่น การวางโครงเรื่องของบันเทิงคดีประเภทเรื่องสั้นนั้น มักจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องที่อ่านอย่างตื่นเต้นและกระหายใคร่รู้ไปตลอดทั้งเรื่อง รวมไปถึงตัวละคร บทสนทนา จากและบรรยากาศที่มีความสมจริง มากกว่าบันเทิงคดีประเภทตำนานที่เป็นเรื่องราวในสมัยก่อนที่เล่าสืบต่อกันมา โครงเรื่องมักเป็นเรื่องเหนือจริง มีอภินิหารีย์ ทำให้ผู้อ่านสามารถคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ว่าจะเป็นอย่างไรร จึงทำให้ความน่าติดตามมีความลดน้อยลงไป ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงพอสรุปได้ว่านักเรียนชอบอ่านบันเทิงคดีประเภทเรื่องสั้นมากกว่าบันเทิงคดีประเภทอื่น

2. จากการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านบันเทิงคดีภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา กับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา มีความสามารถในการอ่านบันเทิงคดีภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของคลออด โกลเดนเบิร์ก (Claude Goldenberg , 1992 : 5-12) ที่พบว่า การสอนแบบสนทนาช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านบันเทิงคดีสูงกว่าการสอนอ่านแบบปกติ สาเหตุที่นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าการสอนอ่านแบบปกตินั้น อาจด้วยเหตุผลหลายประการ ประการหนึ่งเพราะ นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านบันเทิงคดีภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนานั้น เน้นให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ได้โต้แย้ง แสดงเหตุผลกับเพื่อนและครู เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่ได้จากการอ่านตลอดเวลา ซึ่งต่างจากการสอนแบบปกติ ที่อาจมีหรือไม่มีก็ได้ ทำให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้ ความคิด ความเข้าใจ เกี่ยวกับบทอ่านได้มากขึ้น ดังที่โทมัส กันนิง (Thomas Gunning , 1993 : 25) กล่าวไว้ว่า "ในการอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่ได้อ่านนั้นนักเรียนจะได้พูดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการอ่านได้มากขึ้น" และสอดคล้องกับทัศนะของ จี เอส พินเนล (G. S. Pinnell : 1984 , 23) ที่กล่าวว่า "นักการศึกษาบางคนเชื่อว่าการที่มีโอกาสได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น จะช่วยเสริมความรู้ที่ได้มาจากการอ่านให้แตกฉานมากขึ้น เพราะความรู้ที่ได้จากการอภิปรายนั้น เป็นความรู้ใหม่ที่พัฒนาขึ้นมาจากการเสนอความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม" อีกทั้งการสอนแบบสนทนา เป็นการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมนั่นคือการร่วมงาน (Collaboration) และ การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน ทำให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถของตน ดังที่ ไวกอตสกี

(Vygotsky , 1962 อ้างถึงใน Jana Echevarria ,1995:15) กล่าวไว้ว่า “เด็กจะพัฒนาความรู้ความสามารถของตนขึ้นได้ จากประสบการณ์ที่ประกอบด้วยปฏิสัมพันธ์ทางสังคม” นอกจากนี้ในการสอนอ่านโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนานั้นครูจะมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกเป็นผู้ประสานสัมพันธ์ และช่วยเหลือนักเรียนในการทำกิจกรรมร่วมกัน ให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนต้องการ รวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนทำความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเอง นับว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญในกิจกรรมนั้น ๆ จึงมีความเอาใจใส่ มีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม ดังที่ราตรี อินกัน (2544: 5) กล่าวว่า “การเรียนรู้จะประสบความสำเร็จ หากผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น มีส่วนร่วมในการคิด ตัดสินใจ” และในขณะที่ผู้วิจัยทดลองสอนนั้น พบว่ารูปแบบการสอนแบบสนทนาช่วยให้นักเรียน มีความเชื่อมั่นในความคิดของตนเองมากขึ้น รู้จักการหาเหตุผลมาสนับสนุนความคิดของตนเองและหากล้างความคิดของผู้อื่น กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และรู้จักความเสมอภาคในการอภิปราย รวมทั้งเป็นการสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่างครูและนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียนด้วยตนเอง ซึ่งส่งผลต่อการเรียนการสอนตลอดจนส่งผลดีในการเพิ่มความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยของนักเรียนด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทั้งหมดข้างต้น จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนา มีความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีปกติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

จากผลการวิจัยที่พบว่าการสอนอ่านบันทึกคดีภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนาทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านบันทึกคดีภาษาไทยสูงขึ้นกว่าการสอนอ่านแบบปกตินั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจที่จะนำรูปแบบการสอนแบบสนทนาไปใช้ในการสอนอ่านว่า กล่าวคือในการเรียนการสอนอ่านบันทึกคดีแบบสนทนา ในระยะแรกนั้น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแก่นเรื่องของนักเรียนอาจจะยังไม่ดีพอ ทำให้ไม่สามารถจับประเด็นไปสู่แก่นเรื่องได้อย่างถูกต้อง ครูควรให้เวลากับนักเรียนในการอธิบาย มีการสาธิตและให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพิ่ม

เต็ม และการตั้งคำถามของครู เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญ ครูจำเป็นต้องคิดคำถามที่กระตุ้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นของตนออกมา นอกจากนี้แล้ว การสอนแบบสนทนามุ่งเน้นให้นักเรียนได้พูดแสดงความคิดเห็นทั้งกับครูและเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ซึ่งค่อนข้างจะขัดแย้งกับอุปนิสัยของเด็กไทย คือเมื่ออยู่ในห้องเรียนนักเรียนมักจะไม่กล้าซักถาม หรือโต้ตอบ โดยเฉพาะกับครูผู้สอน ดังนั้นครูจึงควรสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ให้นักเรียนรู้สึกสนุก เป็นกันเอง ไม่เครียด ให้เกิดขึ้นในห้องเรียน โดยสนับสนุนและเสริมแรงให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าแสดงออก พยายามสนับสนุนให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นอย่างทั่วถึง ฝึกการยอมรับซึ่งกันและกัน ก็จะยอมทำให้การสอนแบบสนทนาบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วยดี

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

- 2.1 ควรศึกษาผลของการใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนาที่มีต่อความสามารถในการอ่านบันทึกตีความภาษาไทยของนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านที่แตกต่างกัน
- 2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนอ่านบันทึกตีความภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนากับรูปแบบการสอนอ่านแบบอื่น ๆ
- 2.3 ควรศึกษาผลของการใช้รูปแบบการสอนแบบสนทนาที่มีต่อความสามารถในการอ่านบันทึกตีความภาษาไทย ของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย